

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

8 Ocak 2018
Sayı: 235

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Yaşam koşullarımızdaki gerilemeye karşı mücadele etmek gerekli

Geçtiğimiz yılın son günlerinde yayımlanan KHK ile kamuda çalışan taşeron işçilerinin bir kısmı kadroya alındı. Ardından, işçi sınıfının ezici çoğunluğunun ücreti haline gelen asgari ücrete yapılan zam açıklandı. Yeni yılla birlikte beş milyon civarında memur ve memur emeklisinin ücretleri de arttı. Tüm ücret artışları, satın alma gücünü, son aylarda hızlanan düşüşten koruyacak, hatta bazı kesimler için biraz yükseltecek. Ancak nereye kadar?

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Aslında hem memurlar hem de işçi ücretlerindeki artışlar, enflasyonun gerisinde. Zaten yoksul yaşama alışmış olan emekçiler açısından fazla bir değişim olmayacak. Elbette fazla sözü edilmeyen zamlar faturalara yansımaya başladığında, enflasyon kirayı arttırdığında, fiyatı artan mal ve hizmetlere ihtiyaç doğduğunda, durum değişecek.

Patronlar açısından bakıldığında durum daha farklı. Finans sektöründeki banka kârları, bir kaç yıldır rekor düzeyde. En önemli sanayi işkolu olan otomotiv sektöründe de benzer durum sürüyor. Bütün kriz işaretlerine rağmen, inşaat sektörü de patronlarına kazandırmaya devam ediyor. Kısaca patronlar, kasalarını şişirmeye devam ediyorlar.

Küçük patronlar, yani KOBİ patronların durum daha riskli, ancak devlet onlar için kasalarını sonuna kadar açtı. Neredeyse şartsız, geri ödemesiz, sınırsız para alabiliyorlar. Hükümet, sızlanan her patronun kasasını devlet musluğuyla dolduruyor. Devletin musluğuna para nereden geliyor: Emekçilerden ve borçtan.

İşte sorun burada. Emekçi ücretinden doğrudan kesilen vergi, her yıl artıyor, tükettiğimiz her şeyden alınan dolaylı vergi de aynı şekilde. Ancak bunun bir sınırı var. Ücretler gerektiği kadar yükselmez, çalışan sayısı artmazsa, kasalar boş kalır. Bu nedenle borsa rekor kırıyor, liranın değerlenmesi için uğraşılıyor, faiz tartışması bitmiyor. Türkiye'yi, paradan para kazanılan bir ülke halinde tutulup, ülke dışından para girişi sağlanıyor. Böylece açıklar kapanıyor. Çark dönüyor, ta ki durana kadar.

Emekçilerin fabrikalarda, işyerlerinde ürettiği zenginlik, bir avuç patronun elinde birikiyor. Bu zenginliğin ancak çok küçük bir kısmı işçi sınıfına geri dönüyor. Bunca zenginlik, teknolojik olanak, bilimsel yenilik, tıbbi gelişme, emeği olanlara, kendisini var edenlere ulaşmıyor.

İşçiler, ürettikleri ve kullandıkları zenginliğin nasıl paylaşılacağına ilişkin söz söyleme hakkından mahrum. Bu durum her zaman böyle kalmıyor. Örgütlenme ve mücadele dönemlerinde, en azından emeklerinin ürünü olan zenginliğin paylaşımında söz sahibi olabiliyorlar. Yakın dönemde Renault işçileri, önemli bir deneyim yaşadılar. Ücretlerini arttırmak için verdikleri mücadeleyle, değişmez denilen sözleşmeyi değiştirdiler, olmaz denilenleri oldurdular. Var ettikleri zenginlikten biraz daha fazla yararlanıp yaşam şartlarını iyileştirdiler.

Metal işkolunda yine sözleşme dönemi. Ücret zamlarını, oy karşılığı verdiklerini açık açık söyleyen politikacıların verdikleriyle yetinmek zorunda değiliz. İnsanca bir yaşam için uygun gördüğümüzü almak için mücadele, her gün geçim derdine katlanmaktan daha zor olmasa gerek. (07.01.18)

Emekçinin Gündemi

Metal işçilerinin toplu iş sözleşmesi

Hatırlanacağı gibi 2015 yılında metal işçileri, sözleşme dönemi ve sonrasında, tüm baskılara rağmen çok ciddi bir mücadele verip, üretimden gelen güçlerini kullanarak, seslerini duyurdular ve bazı haklar elde ettiler.

Geçtiğimiz eylülde MESS (Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası) ile Türk-Metal, Birleşik Metal ve Çelik-İş arasında başlayan TİS görüşmelerinde anlaşma olmadı. MESS hiç utanmadan, sıkılmadan, işçilerle alay eder gibi %3.2'lik bir zam teklif edip yine 3 yıllık toplu sözleşme dayattı. Aralık başında anlaşmazlık tespiti yapıldı. Sendikalar bazı küçük eylemlerle işçileri bugüne kadar oyaladı. Oysa 180 metal fabrikasını ve 130 binden fazla işçiyi kapsayan bu TİS görüşmelerinin, işçiler açısından başarılı ve kazançlı bir şekilde sonuçlanması mümkün.

Başta Ford, Renault, Arçelik gibi metal fabrikası işçileri, Evrensel gazetesine somut durumu çok güzel anlattılar:

“Bizler fabrikalarımızda yürüyüşler, eylemler yaptık. Yemekhane eylemleriyle başlayan süreç devam ediyor. Ancak anlıyoruz ki MESS'ten ve görüşmelerden olumlu bir görüş gelmiyor. Taslakta yer alan %38 zam bile yetersiz. İşçiler şimdiye kadar fedakarlık yaptı. Bundan sonra fedakarlık patronlarda olmalı.”

“Taslaklardaki taleplerde kesinlikle oynama olmamalı. Bu sözleşme hakkımız olanı, gerçekleştirmek için bir şans. Her şey bittikten sonra dövünmek kimseye fayda getirmez. Bunun için iş isten geçmeden bu süreci çok iyi takip etmeliyiz. Aldığımız ücret, geçim sıkıntısı hepimizin dilinde, hepimiz aynı durumdayız. Çoğumuz bankalara borçluyuz.

Birçoğumuz sakatlandık, boyun, bel fıtığı olduk. Patron işine gelmeyi üç beş kuruş tazminat vererek kolayca işten attı. Üretim kazandıran, onların kârlarına kâr katan biziz ama ücrete gelince, ekonomik sebepleri önümüze koyarak yalandan bir süre ağlıyorlar. Her ay arabalara zam yaparken hiç sesleri çıkmaz, kâr rekorları kırarken yine aynı.”

“Türk-Metal Sendikasına sesleniyoruz. Bizler tamam demeden bu sözleşme asla imzalanmamalı. Bizler bu sürecin takipçisi olacağız.”

Arabuluculu sürecinin tamamlandığına dikkat çeken bir işçi: “En önemli süreçteyiz.

Muhtemelen sendika grev kararı alacak ve muhtemelen de hükümet diğer grevlerde olduğu gibi yasaklayacak. Bu durumda sendika “ne yapalım biz elimizden geleni yaptık” diyerek topu üzerinden atmak isteyebilir. Uyanık olmamız gerekiyor. Grev yaşayacağına rağmen içeri girip çalışmayan ve patronu masaya oturtan örnekler var. Biz de böyle yapabiliriz... Beklenti yüksek. Hele 3 yıllık sözleşmeyi düşünmüyoruz bile.

Sendika imza atarsa 2015'te 50 bin kişi istifa etti. Geçen dönem istifa etmeyen işçiler de istifa edeceğini söylüyor.”

“Birçok arkadaş bu süreçte diğer illerde (Bursa, Gebze, Kocaeli, Trakya, Eskişehir, İzmir, Ankara) hem Arçelik işçisinin, hem de metal

işçilerinin eylemlerini izliyoruz. Bizim sendikamızın verdiği bilgilerle yetinirsek bizim dışımızda kimse yok, kimseden ses çıkmıyor sanırsınız... Çare biz işçilerin kendi aramızda sendika ve diğer bölücü çabaları boşa çıkarmak, birliğimizi sağlamakta.”

Evet metal işçilerinin de vurgu yaptığı gibi durum çok ciddi. İşçiler tüm engelleri aşip üretimden gelen güçlerini kullanmazlarsa sefalet ücretlerine ve daha kötü şartlarda çalışmaya mahkum olacak! İşçiler durdurursa, üretimi patronlar ve müdürleri mi yapacak? (04.01.18)

Arabulucu değil, hakların budanması gündemde

15 milyon işçi ve 1.7 milyon işvereni ilgilendiren alacak, tazminat ve işe iade davalarında, 1950'den beri uygulanan İş Mahkemeleri Kanunu tarihe karıştı. Yeni yıldan itibaren işçi veya işverenin, karar için 4 hafta sınırı getirilen arabulucuya gitmesi zorunlu.

Bireysel veya toplu iş sözleşmesine dayanan işçi veya işveren alacağı, tazminatı, işe iade davalarında, arabulucuya başvurulması "dava şartı" olacak. Hakimler, arabulucuya başvurmadan açılan davaları reddedecek.

Taraflar uzlaşırsa, arabuluculuk ücretini, işçi ve patron eşit ödeyecek. Arabulucu, ilk 30 bin lira için 1.800, sonra gelen 40 bin lira için 2 bin lira

ücret alacak. Anlaşmazlık halinde, görüşmenin ilk 2 saatlik bölümü Hazine'den, aşan kısmı taraflar arasında yine eşit paylaşılacak.

Taraflardan birinin geçerli bir mazeret göstermeksizin ilk toplantıya katılmamasıyla arabuluculuk sona ererse, toplantıya katılmayan taraf, davada haklı çıksa bile yargılama giderinin tamamından sorumlu tutulacak.

Bu yasa ile işçi haklarına bir kısıtlama da getirildi: Yıllık izin ücreti, kıdem tazminatı, ihbar tazminatı, kötü niyet tazminatı ve iş sözleşmesinin "eşit davranma" ilkesine uyulmaksızın feshinden kaynaklanan tazminatlar için 10 yıl olan zaman aşımı süresi, 5 yıla indirildi.

İş kazası veya meslek hastalığı kaynaklı davalar, arabuluculuk dışında bırakıldı.

Yasaya göre 3 ay olan bu davalarda karar çıkma süresi ortalama bir yıl civarında. Sürekli olarak hızlı karar alınacağı söyleniyor ama kanunu uygulatamayan devletin, işçinin hakkını ve alacağını pazarlık konusu yapması gerçeği dillendirilmiyor.

Üstelik hakkından azına razı olacak işçi, üstüne bir de cebinden para ödeyecek. Böylece patronlar hem işçiye daha az ödeyecek hem de mahkeme masrafindan kurtulacak. Bu patronlara yeni bir kıyak. (03.01.18)

Taşeron düzenlemesi işçileri bölüyor

Taşeron işçilerin kadroya alınması, ansızın KHK ile düzenlendi. Ancak, önceden 750 bin işçiden bahsedilirken, bugün 450 bin işçiden söz ediliyor.

Belediyelerde çalışanlar kamuya değil, belediye şirketlerine yani BİT'lere alınacak. KİT'lerin çoğu kapsam dışı, hatta bini aşkın Çalışma Bakanlığı çalışanı da öyle. Bunlara bir de sözde "güvenlik"

soruşturmasından geçemeyenler, sınavı veremeyenler eklenecek.

Kadro alacak en büyük gurup hastane çalışanları. Ancak en büyük kayıp yine onlarda. Dava konusu olan ve kazandıkları tüm geçmiş dönük ücret ve diğer parasal haklarından vazgeçmek zorundalar. Yıllık brüt 4 bin 621 lira ücret artışı olacaksa da, getirilen ücret sınırının üstünde

ücreti olan kalifiye personelin ücreti düşecek. Üstelik "yan iş" tanımı getirilerek, aynı işyerinde farklı sendikaya bölünecekler. Şimdiden bazı yerlerde Hak-İş üyeliği şartıyla kadroya alınacakları söylendi. Hastanenin yemekhanesinde çalışan hizmet işkoluna, polikliniğinde çalışan sağlık işkoluna dahil olacak. Masa başı çalışanlar, kapsam dışı tutuldu.

Karayollarında, devletin fabrikalarında mevsimlik çalışan binlerce işçi de kadro alamadı. Çalışma süreleri 2 ay uzatılarak, bir parmak bal çalındı.

Kıscacısı işçiler arasında bölünmeler, keyfe göre tercihler yapıldı. Ayrıca, terfi, nakil gibi kadrolu işçilerin yararlandığı bazı haklarından mahrum bırakıldılar.

Ancak taşeron patronları için durum farklı. Sözleşmesi feshedilen taşeron, işin %80'ini tamamlamadıysa, ek %5 tazminat alacak. Üstelik taşeronun tüm malzeme ve araçları, devlet tarafından satın alınacak. Çalışma bakanı, bunlarla da yetinmeyip patronlara, "sıkıntı ve mağduriyetler yaşanırca gerekli değerlendirmeleri yaparız" diye tekrar güvence verdi.

Bakan Sarıeroğlu, "emekçi kardeşlerimin bu süreçte dimdik arkamızda durmalarını istiyoruz" diyerek, gerçek niyetlerini ifade etti. Sınırlı bir kesime kadro karşılığında, seçimlerde oy isteniyor. Kamuya alınmayan daha fazla sayıda işçi, kadro umuduyla, AKP'ye oy verecek, yıllarca bekleyecek. (03.01.18)

Türkiye'nin 2017 ekonomik görünümü

Türkiye ekonomisi, geçtiğimiz yılda ekonomik anlamda emekçilerin yararına olmayan birçok şey yaşadı. Yüksek faiz, yüksek kur, yüksek enflasyon, artan işsizlik, artan sömürü ve dahası.

Yıl içinde Türk lirası Amerikan dolarına karşı %17'lere varan değer kaybı yaşadı. Bu değer kaybı neredeyse ülkedeki her şeyin üretimi için gerekli olan enerji, makine ve hammadde ithal olduğu için doğrudan biz emekçilerin alım gücünü etkiledi. Sene başında aylık asgari ücretiyle 413 dolar satın alabilen bir işçi yıl sonunda yalnızca 354 dolar satın alabilir duruma geldi. Artan kur, fiyatları da arttırdığı için enflasyon %12 civarına çıktı ama enflasyon hesabına katılan ürünler de gerçek rakamı gizleyecek şekilde hileli.

Emekçiler için temel gıda maddeleri, kira, ulaşım, eğitim gibi gerçekten ihtiyaç olan kalemlerdeki enflasyonsa en az %15 oldu.

Enflasyon ve kurdaki bu denli artış faizleri de kaçınılmaz olarak yukarı doğru itti. Her ne kadar Merkez Bankası faiz artışı yapmasa da bankaların birbirleri arasından ve yurt dışından borçlanma faizleri yükseldi. Faizlerin yükselmesi bankalardan borçlanmanın maliyetini arttırdığından krediye olan talebi azalttı. Burada devreye Cumhurbaşkanı Erdoğan girdi ve faizlerin düşürülmesi yönünde konuştu. Bunları söylerken emekçilerin çıkarını gütmüyordu. Düşük faiz isteği aslında sözcülüğünü yaptığı finans ve sanayi sermayesinin isteğiydi. Çünkü finans sermayesinin kârının en fazla olduğu dönemler,

her zaman düşük faiz dönemi. Bu dönemlerde borçlanmanın maliyeti düşük olur ve rahatlıkla kredi verebilirler. Aynı zamanda sanayi sermayesi de bu durumdan kârlı çıkar; artan kredi talebi onların mallarına olan talebi de yükseltir ve karşılıklı bir kazan-kazan ilişkisi olur.

Kapitalizmin içine girdiği krizden ötürü yaşanan durgunluktan, piyasaya ucuz para pompalamanın kurtaracağını düşündükleri için faizleri düşürmek isterler. 2008 krizinden sonra yaşanan durgunluktan beri yapılan tam olarak budur. İşte Erdoğan da bunları yakından bildiğinden sermaye gruplarının isteğini dillendiriyor.

Aynı nedenle Başbakan Yıldırım KOBİ'leri desteklemek için oluşturulan Kredi Garanti Fonundaki süre limitini kaldırdıklarını ve kefalet miktarını 200 milyar TL'ye yükselttiklerini müjdeledi. Sene başında derinleşen kriz, bu yolla ertelenmeye çalışıldı, sene başından bugüne kadar verilen KGF'li kredi tutarı 22 yılda verilen toplam tutarın yaklaşık 14 katına çıktı. Türkiye'deki işletmelerin %99,8'inin KOBİ olduğu. Emekçilerin %78'inin buralarda istihdam edildiği, üretimin %54'ünün KOBİ'ler tarafından yapıldığını hesaba kattığımızda, burada yaşanan krizin daha da derinleşip kendilerine tehlike doğurmaması için devlet garantili ucuz maliyetli parayı devreye sokup onlara can suyu verdiler. Buradan başlayarak yükselecek bir isyan dalgasının onları rahat koltuklarından edeceğini çok iyi biliyorlar.

Türkiye ekonomisi, TÜİK'in hesaplamalarına göre

son üç ayda %11 büyüdü ancak büyüme işsizlik oranını çift haneli sayılardan aşağı düşürmeye yetmedi. Yüksek büyüme rakamlarına rağmen gençlere hala iş yaratılmıyor. Her 5 gençten 1 tanesi işsiz ve bu rakam sadece İŞKUR'a kayıtlı olanları kapsıyor. Her yıl daha fazla genç, yedek işçi ordusuna katılıyor ve patronlar için ücret ve hakları düşürme yolunda bahane gösteriliyor.

İşsizlik korkusuyla gençler istedikleri işlerde çalışmıyor potansiyellerini ortaya çıkaramıyorlar. Çalışanlar, işlerinden olmamak için daha fazla fedakarlık yapmaya zorlanıyor.

Yüksek büyüme rakamı yüksek borçla beraber geliyor. Borçlanarak büyüyen Türkiye dış piyasalarda yaşananlara daha da duyarlı hale geldi. 432 milyar doları geçen dış borcu Milli Hasılanın yarısından fazlası ediyor. Borcun 110 milyar dolarlık kısmı kısa vadeli ve 93 milyar doları özel sektörün. Borçların özel sektörün olması bizi etkilemez diye düşünmeyelim 2008 krizinin öğrettikleri ortada; devlet bankaları kurtarır; faturasını emekçilere keser.

Tüm bunlar ne kader ne alınyazısı ne de Türkiye'ye karşı dış güçlerin bir oyunu. Dünya'nın her yerinde bu ve benzeri durumlar yaşanıyor. Bu durum kapitalizmin kendisinden kaynaklı problemlerin sonucu. Emekçiler sorunlu kapitalist sistem yerine daha iyisini koyabilir, yeter ki kendilerinin yapabileceğini bilsinler. (27.12.17)

Siyasetin Gündemi

KHK, gözdağıdır

Son yayınlanan KHK tartışması gündemden düştü ama etkileri sürecek. Özellikle ekonomik ve sosyal sorunlar ortaya çıkıp kitleler mücadele etmeye çalıştığında, bunu yaşayarak öğreneceğiz.

İktidar çevreleri, artık kitlelerin tepkisini aldıklarının farkında. Bu nedenle adeta bir rüşvet karşılığında, KHK'yi yayınladılar: Darbeye karşı mücadele eden herkese yargı koruması ve 113 bin kamu çalışanın işinden atılması karşılığında 100 bin civarında kamuya yeni çalışan alınacağı açıklandı, 450 bin taşeron işçisinin kadroya alınması düzenlemesi ve FETÖ'cü olmayan tutukluların tahliye işlemleri yapıldı.

Erdoğan, bir parmak bal çalıp toplumun geleceğini denetim altında tutmayı planlıyor. Askeri darbe dönemlerinde generaller, başka ülkelerde diktatörler, benzeri düzenlemelerle hep bunu yapmaya çalıştı.

KHK ile getirilen yargılanmama garantisi, muhalefetten gelen tepki üzerine tartışıldı. AKP sorumluları, 16 Temmuz'la sınırlı olduğu söylediler. Erdoğan, geri adım atmayacağını söylemekle yetindi. Ancak arka planda AKP çevrelerinde, Erdoğan'ı ve iktidarı korumak için çaba gösterecek herkesi kapsadığına ilişkin olduğu yayıldı. AKP'nin il ve ilçe başkanları, "hepimiz Erdoğan'a borçluyuz" diyerek, siyasi iktidarı, Erdoğan'ın kendisiyle bir tutuyor. Aslında tüm bu parti kadroları, sadece

koltuklarını değil, bu sayede kazandıklarının da Erdoğan sayesinde olduğunu ve yine onun tarafından geri alınabileceğini çok iyi biliyor. Üstelik Erdoğan'ın en yakın çalışma arkadaşlarını bile nasıl yok ettiğini de görüyorlar.

Ardından İYİ Parti'den AKP'nin "silahlı eğitim kampları" düzenlediği suçlaması geldi. Bunu dikkate almak gerekli çünkü ülkücü çevreler, bunları çok iyi bilir, çoğu böylesi kamplarda eğitim gördü.

AKP'nin etrafında saldırgan, silahlı bir çevre

dolaşan Erdoğan'ın, kendisine sarılan bir kişiyi nasıl korkuyla ittiği görüldü.

İktidarın kitle desteği fazlaysa, yönetmekte, karar almakta zorlanmaz. Nitekim geçmişte AKP kararlarını savunmaz, "halk bizi destekliyor" der geçilirdi. İktidarın kitle desteği azaldıkça, karşı çıkışlar arttıkça, karşı duran kitleleri denetlemek için gerektiğinde kullanmak üzere baskı yasaları hazır tutulur. Son KHK ile yapılan budur. AKP, darbe döneminde iktidarın baskı gücü olan ordu ve polisten gerektiği

gibi yararlanamadı. Gelecekte de böyle bir durum olursa kendi tabanını kullanmak için düzenleme yapıldı.

Geçmişte Kürtlerin, Alevilerin düşman gösterilmesi çabaları olmuştu. Hiç biri tutmadı. Şimdi kendini devlet ilan eden AKP'ye karşı olan herkesin terörist ilan edilmesi

gündemde. Ancak bu da, öncekinin aynı nedenle tutmayacak.

Emekçiler, fabrikalarda, işyerlerinde, etnik, dini kökenleri gibi farklı görüşleriyle yan yana birlikte çalışıyor. Mahallelerde birlikte yaşıyor. Nüfusun ezici çoğunluğu; emeğiyle geçinen, aynı sömürüyü yaşayan, aynı çalışma şartlarına katlanan işçi sınıfının üyesidir. Kitleleri birleştiren bu ortak zemin, baskıya karşı durmayı da mümkün kılıyor. (06.01.18)

besleyip koruduğu uzun süreden beri gündeme getiriliyor. Büyük bir olasılıkla gerçektir. Erdoğan, çevresindeki siyasetçi ve patronların iktidarlarını korumak için her şeyi, hatta iç savaşı bile göze alacağı sır değil. Kürt halkına karış uyguladığı zalim, vahşi savaş siyaseti, izin verilen katliamlar, buna örnek.

AKP iktidarı, gittikçe kişisel bir iktidara dönüşüyor. 16 Temmuzdan sonra, bu süreç hızlandı. Bu durumu Erdoğan'ın kişisel korkuları da pekiştiriyor. Daha önce kalabalık içinde

Her gün bir kadın cinayetine çocukların katli eklendi

Resmi rakamlara göre geçtiğimiz yıl her gün en az bir kadın, eşi, eski eşi, eski erkek arkadaşı, babası veya başka bir yakını tarafından öldürüldü.

Son aylarda durum daha feci: Kadınları öldüremeyen veya acı vermek isteyen erkekler, kendi çocuklarını öldürüyor.

İki kız, babaları tarafından öldürülen Dilek, acısına rağmen cesaretle konuştu: Annesine, babasına, polise, savcıya gidip yalvardığını, kimsenin kendisine yardımcı olmadığını anlattı, hepsini suçladı. Cenazede, kendisini teselli etmek isteyen ailesine haklı olarak tepki gösterdi; “size yalvardığımda neredeydiniz” diye sordu.

Evet, bu düzen kadınların feryatlarını, acılarını duymuyor. AKP tarafından “kadının korunması” ilkesinin yerine getirilen “ailenin korunması” kadınlar için daha ölümcül bir ortam yarattı. AKP'nin “dindar ve kindar” nesil yetiştirme çabası bu.

Uzmanlar, darbe girişiminin ardından kadına yönelik şiddetin, polisin ve hukukun gündeminden düştüğünü açıkladı. Kamu görevlilerinin, kadın ve çocuklardan daha önemli işleri var; işten atacak, hapse tıkacak FETÖ'cü, solcu arıyor.

Kadına ve çocuklara yönelik şiddetin bir çok nedeni var. Katillerin çoğunun şiddet geçmişi var, hapse girip çıkmış, düzenli işi olmayan, uyuşturucuya bulaşmış. Yani ekonomik yönden toplumun dibindeler.

Şiddetin her türlüşünün ürediği böylesi ortamların yok olmasına dönük hiç bir çalışma yok. Bu ortamlardan gelenlerin, durumlarını değiştirebilmelerine yönelik de çalışma yok. Sadece mağdur kadınların, bazen de çocukların geçici korunması var ve bu da hiç bir şeyi çözmiyor.

Kadına ve çocuğa yönelik şiddetin önlenmesi için yapılan en iyi uluslararası düzenleme “İstanbul Anlaşması” adını taşıyor. Çünkü İstanbul'da yapılan

bir toplantıda imzalandı. Kadın dernekleri, mecliste kabul edilen bu anlaşmanın tam olarak uygulanmasını istiyor.

Elbette bu gereklidir. Ancak, şiddeti ve şiddet uygulayan nesilleri üreten ekonomik ve sosyal ortam, koşullar değişmediği sürece, ne yazık ki kadınlar ölmeye devam ediyor. Elbette devlet eliyle, Diyanet, siyasiler eliyle, kadına ve çocuklara yönelik gerici fikirlerin, sözlerin sıkça dile getirilmesi, şiddeti, cinayetleri adeta normalleştiriyor.

9 yaşındaki çocuğun evlendirilebileceğini açıklayan Diyanetin, gelen tepki üzerine yaptığı açıklamada, 1917 yılında Osmanlı'da evlenme yaşının kadınlarda 17 erkeklerde 18 olduğunu yazması, toplumun ne kadar geriye götürüldüğünü yeterince anlatıyor.

Her şeyden önce bu ortamın değişmesi gerekli ve bu da ancak kadınların bilinçli mücadelesiyle olabilir. (06.01.18)

Erdoğan, Fransa'da destek satın almaya çalıştı

Kendisi Fransa'ya giden, dışişleri bakanını Almanya'ya gönderen Erdoğan, devletin kasasından çıkacak parayla yaptığı anlaşmalarla, siyasi destek satın almaya çalışıyor.

Avrupa Birliği ile ilişkiler, Suriye'nin geleceği gibi önemli siyasi konuların hiç birinde görüşler uyuşmuyor ama her iki politikacı da memnun. Çünkü Erdoğan, hem Alman hem de Fransız patronların cebini dolduracak anlaşmalar imzaladı.

Çoğu silah alımı ve üretimine ilişkin olan anlaşma rakamları açıklanmadı.

Fransa ile Airbus uçak alımı, Sinop nükleer santral inşası, ROKETSAN ve ASELSAN, EUROSAM ile silah alımı ve üretimi anlaşması yapıldı. Hatta Fransa cumhurbaşkanı, “ülkemiz sığır yetiştiricileri için güzel bir fırsat” diyerek Türkiye'ye 5.700 ton et satışı yapıldığını söyledi.

Almanya ile metro inşası ve metroda kullanılan ekipmanlara ilişkin anlaşmalar imzalandı. Önümüzdeki 5 yıl boyunca, Avrupalı patronlara milyarlar ödenecek.

Bunlara Rusya'dan alınacak S400 sistemine ve

ABD'den alınacak savaş uçaklarına ödenecek milyarları eklemek gerek.

Tutuklu Fransız ve Almanların bir kısmının serbest bırakılmasına rağmen, kendisini eleştirmeye devam eden politikacıların tavrına bakarsak, Erdoğan'ın aradığı desteği bulabileceği garanti değil.

Ancak ne gam. Erdoğan; "Biz vurduk mu oturturuz. Ne PKK bir şey yapabilir, ne YPG" sözleriyle, elinde oy almak için kabadayılık yapacak başka konuların olduğunu gösterdi. (07.01.18)

Uluslararası Gündem

İran

İktidara başkaldırı

28 aralıktan beri, İran'da baskılara rağmen, kitleler yürüyüşlerle iktidara baş kaldırıyor. Resmi rakamlara göre yüzlerce kişi gözaltına alındı, 23 kişi öldü. İsyan, ülkenin ikinci büyük kenti Meşhed'de başladı, kısa zamanda, küçük kentler dahil birçok kente ve başkent Tahran'a kadar yayıldı. 2 ocakta isyan, derinleşerek devam ediyordu.

İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü bir ortamda iktidar benzin fiyatlarına zam yapma kararı alırken, milletvekillerinin ikramiyelerini arttırdı. Bu karar, isyana yol açan sebep olarak görünüyor. Aslında kitlelerin öfkesi son bir ay içerisinde arttı. Farklı taşra şehirlerinde gittikçe artan yürüyüşler olmuştu. Emekçiler ve emekliler, ücretlerini ve emeklilik aylıklarını alabilmek için yürüyüşler yapmıştı. Yerel bankaların iflas etmesi sonucu tasarruflarını yitiren dar gelirliler, paralarını geri istiyordu. Tüm bu insanlar, hem hayat pahalılığını hem de temel ihtiyaç maddelerinin kıtlığını teşhir ediyordu.

İlk başta dağınık olan yürüyüşler, 28 aralıkta, "hayat pahalılığına ölüm", veya "insanlar dilenirken, mollalar tanrılar gibi davranıyor" sloganlarıyla birleşti. Bazı sloganlar da açıkça Cumhurbaşkanı Ruhani ve dini lider Hamaney'i hedef alıyor.

Enflasyon ve temel ihtiyaç maddelerinin kıtlığının nedeni, bir ölçüde ABD ve müttefiklerinin 1979'dan beri uyguladıkları ambargo. Başka bir nedeni ise iktidarı paylaşmakta olan rakip ailelerin ekonomiyi talan etmesi. Hamaney, Ruhani ve onlar gibi diğer aileler; dini kurumları, bakanlıkları, orduyu ve Devrim Muhafızı Pasdaranları denetimleri altında bulundurmalarının sağladığı

yürüyüşlere karşı ülkenin en büyük baskı gücü olan Pasdaranların göreceli olarak yumuşak davranması, içlerinde Ahmedinejad'ın destekçilerinin olmasıyla açıklanıyor. Başkan yardımcısı Cihangirin de açıkladığı gibi: "Bu olayların arkasında olanlar da yaktıkları yangının sonuçlarına katılmalı (...) eğer sosyal olaylar gelişir ve siyasi hareket onları da sokakta yakalarsa, onları da aşacak." 30

aralıkta iktidarın Tahran'da tertiplelediği kitlesel karşı yürüyüşe rağmen isyan, sürüyor.

İran'da mollalar rejimi, geçmişte birkaç defa isyana ve ABD emperyalizminin düşmanlığına rağmen neredeyse 40 yıldır iktidarda

olanakla, ithalat ve petrol gelirlerine el attılar. Kitlelerin öfkesinin artmasının başka bir nedeni, petrol fiyatındaki düşüş ve 2015'ten sonra kısmen kaldırılan ambargoya rağmen yaşamlarında beklenen bir iyileşme olmaması.

Farklı çıkar çevrelerinin iktidar için kendi aralarında yaptıkları kavgaların da isyanda etkisi olabilir. Örneğin Ruhani taraftarları, 2013'de seçimi kaybeden eski cumhurbaşkanı Ahmedinejad aleyhinde yolsuzluk davası açmıştı. O da son aylarda kitlelerin hoşnutsuzluğunu rakiplerine karşı kullanmaya çalıştı. İlk günlerde taşra kentlerindeki

kalmayı başardı. Yapılan baskı, yürüyüşleri bastırabilecek mi, yoksa tam aksine öfkeyi daha da körükleyecek mi? Bu sorunun cevabını önümüzdeki günlerde göreceğiz. Sonuç ne olursa olsun, farklı odaklar arasındaki güç dengesindeki değişme, emekçilerin sokağa dökülmesindeki nedenleri ortadan kaldırmayacak. Çünkü hayat pahalılığına, işsizliğe veya ekonominin zenginler tarafından talan edilmesine son vermeyecek. Bunun da ötesinde rejim, işçi sınıfı için bir diktatörlük, kadınlar için bir hapisane olmaya devam edecektir. LO (03.01.18)

Savaşın feci sonuçları

Yemen'in eski diktatörü Ali Abdullah Salih 4 aralıkta, Husi milisleriyle olan ittifakını bozmasının hemen ardından katledildi. Husilerle 2015'te Suudi Arabistan'a karşı ittifak yapmıştı. İki eski düşmanı bir araya getiren bu ittifak, çok kırıldı.

Salih, 2000'li yıllarda iktidardayken Husilere karşı birkaç savaş yapmıştı; 10 bine yakını katledip 200 binden fazlasını evlerini terk etmeye zorlamıştı. Salih, 2 aralıkta başkent halkını, Husilere karşı ayaklanmaya çağırıp Suudi Arabistan saflarına geçmişti. Ancak Salih'in ölümü, mart 2015'ten bu yana, savaşın bataklığına saplanmış olan Suudi Arabistan'ın bataktan çıkışının kapısı kapatmış oldu.

Suudi Arabistan'ın yürüttüğü savaş...

2011'deki "Arap Baharı" eylemlerinden sonra, Suudi Arabistan ile ABD, Salih'i iktidardan uzaklaştırıp yerine eski rejimin iki numaralı ismi Mansur Hadi'yi başa getirerek yangını söndürmeye çalıştı. En nihayet Başkan Salih koltuğunu, başkan yardımcısı olan Hadi'ye devretmeye ikna oldu ve iktidarı şubat 2012'de devretti. Yeni iktidar, ezmeye çalıştığı Husilerin ayaklanması sonucu istikrarsızlaştı. Husi milisleri, önce ülkenin kuzeyini ele geçirdi, ardından Başkent Sana'ya yürüyüp eski başkan Salih'e bağlı ordunun bir kısmıyla anlaşıp Hadi'yi, Suudi Arabistan'a kaçmayı zorladı.

Suudi rejimi ise Mısır, Sudan, Fas, Ürdün, Katar,

Birleşik Arap Birlikleri, Bahreyn ve Kuveyt'i yanına alarak bir koalisyon oluşturdu ve "Fırtına" adıyla askeri operasyon düzenledi. Hadi'nin iktidarını yeniden başa getirip Husi milisleri, kentlerden uzaklaştırıp geldikleri Sana bölgesine sürmek istediler.

...Emperyalist ülkelerin desteğiyle oldu

Bu savaş projesi, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin onayladığı 2216 numaralı kararı ile uluslar arası bir destek aldı. İngiltere, Fransa ve ABD koalisyonuna silah ve gerekli askeri bilgileri verdi.

Kasım sonunda İngiliz The Daily Mail gazetesi, İngiliz askeri güçlerin, bir Sudan askeri birliğine gizlice "savaş kuralları dışında" askeri eğitim verdiğini yayımladı. Bu haber, ABD, İngiltere ve Fransa gibi emperyalist güçlerin, Suudi Arabistan'a verdiği desteği açıkça ortaya koydu. Suudi Arabistan, her hafta Yemen'in hem askeri hem de sivil altyapısını, hastaneleri ve okulları bombalıyor, sözde yasak olan parça tesirli bombaları bile kullanıyor.

Suudi Arabistan prensi Muhammed Bin Salman, siyasetini halkı çıkarabilmek için aylardan beri papağan gibi Husilerin, büyük rakibi olan, İran tarafından satın alındığını anlatıyor. Kasım başında Husi bölgesinden Suudi Arabistan'a atılan bir füzenin ardından, Suudi Arabistan hiçbir delil göstermeden, bombanın İran yapımı olduğunu iddia ederek

Yemen'e ambargo uygulamaya başladı.

Suudi Arabistan bölgede hakimiyetini dayatabilmek için Yemen halkına büyük bedel ödetiyor. Trump ise Suudilere yardım edip cesaretlendiriyor. Bu savaşın sürmesi, Yemen devletini yok ediyor, altyapının tahribi durumu daha da feci kılıyor. Savaş ekonomisi ve ona bağlı olarak ortaya çıkan karaborsa, savaş ağaları, milislerin kitleler üzerindeki baskısı, yıkım, kitlelerin acılarını arttırıyor.

Feci sonuçlar

Yemen savaşının başından bu yana 10 bin sivil öldü, yaralı çok, 2.8 milyon insan evini terk etmek zorunda kaldı. Birleşmiş Milletler'in 4 aralıkta verdiği rakamlara göre 28 milyon Yemenlinin 8.4 milyonu açık seviyesinde yaşıyor. Buna kolera salgınını eklemek gerek. En çok etkilenenler çocuklar. Unicef'in Ortadoğu ve Kuzey Afrika genel müdürü Geert Cappellarere "yapılan tahminlere göre Yemen'de her 10 dakikada bir çocuk ölüyor. Bu ölümleri engellemek mümkün" dedi.

Birleşmiş Milletler, 5 aralıkta yaptığı yeni bir duyuru ile insanlık adına savaşa son verilmesi çağrısı yaptı. Tam aksine Suudi Arabistan'ın isyan bölgelerini bombalama ve ambargoyu arttırma olasılığı daha kuvvetli.

Emperyalizm ve onun jandarması Suudi yönetimi, Irak ve Suriye'nin ardından başka bir ülkeyi de yok ediyor. LO (08.12.17)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Devrimci komünist parti inşası

İşçi sınıfının sömürürü düzeninden kurtulabilmesi ancak toplumu kapitalizmin boyunduruğundan kurtarmasıyla mümkün. Bunu da başarabilmek için devrimci komünist partileri inşa etmek gerekli.

Bir devrimci komünist parti ancak; Marks ve Engels'in bundan 170 yıl önce oluşturduğu bilimsel sosyalizm, yazdıkları Komünist Manifesto temellerinde yeniden inşa edilebilir.

Proletarya temel hedefi gereği, mücadelesini ulusal sınırlarla sınırlandıramaz. Tam aksine hedefi, burjuvazinin uluslar arası ekonomik ve siyasi hakimiyetine son vermek ve işçi sınıfının dünya çapında ekonomik ve siyasi iktidarını kurmaktır.

Komünist hareketin tarihinde parti inşası ve dünya devrimini temsil eden Komünist Enternasyonal inşası iç içe geçmiştir.

Kapitalizmin gelişmesi toplumsal ilişkileri basitleştirdi: Toplumu "düşman ve taban tabana zıt iki büyük sınıfa, yani burjuvazi ve proletaryaya indirgedi." Komünist Manifesto'da belirtildiği gibi iki zıt sınıf, hep sürekli mücadele içinde. Bu mücadele bazen sadece yer altında bir fabrikada patron ile işçiler arasındaki kavga ile sınırlı kalır. Bazen de daha üst seviyelerde, büyük sınıf kavgaları, grevler ve ayaklanmalar şeklinde olur. Bunlar bazen emekçiler için zaferle, en azından kısmi zaferle ama çoğu zaman küçük veya büyük yenilgilerle sonuçlanır.

Resmi tarihin ve yansımalarının, farklı burjuva devletlerin rekabet ve savaşlarının da ötesinde, tarihin gerçek motoru sınıf mücadelesidir.

Toplumsal kurtuluş için verilen mücadele aynı zamanda bireyselliğe karşı verilen, emekçiler arasında aynı sınıfa ait olma bilincinin oluşması için verilen mücadeledir. Burjuvazinin toplum üzerindeki hakimiyetine son verilmediği müddetçe bu mücadele yeniden ve yeniden gerekli olacak. İşçi sınıfının büyük çoğunluğu, sadece ve sadece devrimci ortamlarda sınıf çıkarları ve ortak siyasi hedefler temelinde bir araya gelir. İşte işçi sınıfı, sadece bu dönemlerde tarihi görevi olan kapitalist toplum ilişkilerini kökünden kazıyarak üretim araçlarının özel mülk olmadığı, rekabetin ve sömürünün olmadığı bir toplumu inşa edebilir.

Komünist Manifesto açıkça "Komünistler hedeflerinin gerçekleşmesi için geleneksel toplum düzeninin şiddet yoluyla yıkılması gerektiğini açıkça beyan ederler" diye belirtiyor. Reformist "sosyalistlerin" veya Stalincilerin söyledikleri saçmalıkların aksine, işçi sınıfı, burjuva kanunlarının hüküm sürdüğü bir ortamda iktidara gelemmez. İşçi sınıfı, siyasi bağımsızlığını elde edemeden iktidara gelemmez: "İşçiler ve özellikle de Birlik, demokrat burjuvalara alkış tutup kuyrukçuluk edeceklerine, resmi demokratlarla birlikte gizli veya açık, ayrı bir örgüt kurup her işçi çevresini işçi merkez ve çekirdeklerine dönüştürüp proletaryanın görüşlerinin ve çıkarlarının burjuvaların etki alanlarının haricinde tartışacağı bir yer olmalı."

İşte Bolşevik Parti, Rus proletaryasının devlet iktidarını bu temellerde almasını sağladı ve bilimsel sosyalizmin hayatta uygulanmasını, yerküresinin altında birini kapsayan bir alanda gerçekleştirdi.

Lenin ve Troçki'ye göre Rus proletaryasının 1917'de elde ettiği devrim zaferi "dünya proletarya ordusunun" bir bölümünün tayin edici bir savaşa katılıp kazandığı bir zaferdi. Devrim sürecinin başladığı Şubat ayı ile Ekim ayı arasında geçen sekiz ay süresince, işçi sınıfının devrimci sürece katılması ve kararlılığı ile Bolşevik Parti'nin oynadığı rolü bir birinden ayırmak mümkün değil. Yani şunu söyleyebiliriz; işçi sınıfının siyasi öncülerini örgütlemiş parti ile işçi sınıfı arasındaki ilişkiler, o zamana kadar tarihte eşine hiç rastlanmamış bir iç içe geçme durumu yaşadı. Bu iç içe geçiş sekiz ay süren sınıf mücadeleleri boyunca sürdü ve devrimin gerçekleşmesiyle zirveye ulaştı.

Devrimin, işçi sınıfının öncüleri ile bu seviyede iç içe geçebilmiş olmasının temel nedeni, devrim öncesi yıllarda Bolşevik Parti militanlarının proletarya ile uyumlu çalışıp birlikte hazırlanmasıdır.

Rusya'da proletaryanın iktidarı ele geçirmesi için gerekli olan partinin nasıl olması gerektiği üzerine yapılan tartışmalar yapılmıştı. Rusya'daki Menşevik ve Bolşevik akımları arasında, proletaryanın zaferi için yapılan tartışmalar çözüm getirdi: Menşevikler, Rus Sosyal Demokrat Partisinin bir parçası olmalarına rağmen kesin olarak burjuvazinin safında yer aldılar.

1917-1921 arasında devrimci dalgalar, Avrupa'nın büyük bölümünü sarsarak Bolşevik yöntemlerin teoride değil, canlı, yani Rus devriminin zaferle sonuçlanması ve diğer devrimci hareketlerin yenilgisiyle ispatladı.

Proletarya iktidarı ele geçirip elinde tutmayı sadece

Rusya'da başardı. Proletaryanın Almanya'da, Macaristan'da, Finlandiya'da ve bir dereceye kadar İtalya'da oluşan devrimci ortamların sonuçlanmasındaki rolünde bir sürü etken belirleyici oldu. Bu etkenler arasında her ülkedeki proletaryanın seferberliğinin boyutları var. Farklı ülkelerdeki burjuvaların önceden yaptığı hazırlıkların önemini, siyasi ve askeri yetenekleri ve jeopolitik konumları, ülkenin büyüklüğü, ekonomisinin büyüklüğünü ve askeri açıdan kırılğanlığını da unutmamak gerek.

Rus proletaryası sadece iktidarı ele geçirmekle kalmadı, körüklenen iş savaşa, emperyalist güçlerin yaptııkları dış askeri müdahalelere ve çok geniş bir alandaki geriliğe rağmen iktidarı koruyabildi.

Zaman içinde Sovyetler Birliği'nde iktidara gelen bürokrasi, işçi sınıfı ezdi ve Ekim Devrimine sadık kalan bir kuşak devrimciyi katletti. Stalizmin bu sonuçları, dünya devrimci hareketini etkiledi. Stalinizm kapitalist ülkelerdeki devrimci hareketin gelişmesini (örneğin 1936 İspanyol devrimi ve bir ölçüde Fransa'da) engellediği gibi halk cephesi siyasetiyle, işçi sınıfı hareketlerini burjuva partilerinin kuyruğına başladı.

Büyük kapitalist ekonomik kriz döneminde; 1930'lu yıllara, burjuvazi ile proletarya yeniden uluslar arası seviyede büyük kavgaya tutuştu. Hakim sınıf iktidarını, en azından Avrupa seviyesinde, bir yandan faşizm sayesinde diğer yandan ise Stalizmin desteklediği halk cephesi sayesinde koruyabildi.

Bizler, Troçki'nin 1938'de kurduğu IV. Enternasyol'e bağlıyız. Ekim 1917 Devriminin yerle bir edilip Stalinci bürokrasinin zafer kazandığı, Almanya'da ve İtalya'da faşizmin iktidara geldiği dönemde, Viktor Serge'in deyimi ile yüzyıl içerisinde gece yarısı karanlığının hakim sürdüğu ortamda oluşan enternasyonale bağlıyız. Bize göre günümüzün emperyalist döneminde devrimci Marksizmin manifestosu olan Geçiş Programı, bugün de geçerliliğini koruyor.

Tarihi açıdan bir kopukluk yaşansa da devrimci komünist partilerin yeniden inşa edilme mücadelesi sıfırdan başlamıyor. Devrimci Marksizm, Marks, Engels, Luxembourg, Lenin, Troçki ve başka bir sürü devrimcinin eserleri sayesinde yaşamaya devam ediyor. İşte devrimci komünist parti, bu temellerde yeniden inşa edilebilir.

Bizim devrimci komünist parti anlayışımız Lenin'in anlayışdır; bir propaganda aracı olmalı, emekçiler için bir okul olmalı. İşçi sınıfının yaşamına ve en güncel olanlar dahil tüm mücadelesine katılmalı. Öncelikle işçi sınıfının iktidarını kurması için yani burjuvazinin elinden iktidarı koparıp alabilmesi için bir alet olmalı.

Gerçek bir komünist partinin amacı burjuvazinin kurumlarını devam ettirmek, militanlarının amacı burjuva düzeni içerisinde koltuk sahibi olmak değildir. İşte bu nedenle, emekçilerin tüm mücadelelerini, başlangıçta en sıradan olanları bile sonuna kadar götürmeye çalışır. İşçi sınıfına güvenir ve işçi sınıfının kendisini geçmesinden gocunmaz.

Bir parti çekirdeği, eğer devrimci komünizm için özverili, yetişmiş, Marksist fikirleri öğrenmiş, kararlı, işçi sınıfının geçmiş mücadelelerini bilen ve proletaryanın mücadelesine katılan militanlardan oluşmuyorsa, büyüyüp gerçek bir partiye dönüşemez.

Parti, ancak devrimci bir dönemde sınıf mücadelesine katılıp mücadelede olgunlaşmış, yani işçi sınıfının tümüyle bir sınıf olarak eyleme geçtiği ve saflarından binlerce kadın ve erkek militanı ortaya çıkardığında ve onları bu mücadele yoluyla, burjuva iktidarını yıkmak gerektiğine ikna ettiğinde bir kitle partisine dönüşür. Parti, proletaryanın tam devrimci ortamda bulunmadığı dönemde, gün bu gün gelişen şartlarda, işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesi için gerekli mücadeleleri verebildiği oranda gerçek bir partiye dönüşebilir.

Devrimci komünist fikirlerin bir kısmını terk ederek daha kalabalık olup, kestirme yoldan

devrimci partiyi inşa edebileceğimiz sanmak aptalca. Bunu yapanlar aslında devrimci komünist mücadele hedefinden vazgeçtiklerini gizlemeye çalışınlardır.

Komünist devrimci bir grubun kendini sadece saf propaganda ile sınırlayıp, işçi sınıfının harekete geçip devrimci ortamda saf bir program ve siyaset aramasını beklemek de ciddi değil. İşte buna Lenin'in "komünizmin çocukluk hastalığı" diye söz etmesi boşuna değil.

Bir örgüt, parti aşamasına gelmemiş ve sadece bir çekirdek olsa bile işçi sınıfının canlı mücadelesine katılmalı ve fikirleri ile siyasetini yaymaya çalışmalı. Örgüt sürekli olarak faaliyet alanını geliştirebilmek için devrimci faaliyetlere tamamen katılmaya hazır olmayan ama komünist devrimci fikirleri benimsemiş olan kadın ve erkeklerle birlikte hareket etmeye çalışmalı.

Bir parti inşa edebilmek için militan bir çekirdek mutlaka gerekli. Lenin profesyonel militanlardan söz eder. Bunun nedeni, devrimci komünist faaliyetlerin genişleyerek yayılması ve sınırlı, kısmen veya anlık, devrimci faaliyetlere mümkün olduğu kadar daha kalabalık kadın ve erkek kitlesini birlikte katabilmektir. Lenin Ne Yapmalı kitabında sıkça "profesyonel militandan", "örgütleyiciler" diye söz eder. İşte bu onların rolünün ne olduğunu çok iyi açıklıyor.

Partinin inşası için hareket eden grupların ve komitelerin "emekçilerin saflarında" olduklarını hissetmeleri gerekli. Aynı zamanda aynı hedef ve programı paylaştıklarını da hissetmeliler. Ancak bu şartlarda, kurulacak olan parti ile emekçiler arasında, siyasi örgütün mücadeleye katılmaya hazır yeni genç emekçi ve aydın kökenli gençleri bulma faaliyetlerine katkıları olur.

Devrimci komünist militan ve sempatanlar için çevre edinip eylemlerine destek bulmak ve fikirlerini yaymak çok önemlidir. LCD, Sayı 188

Güncel... Güncel... Güncel...

Rus ruleti resmileşti

10 aralıkta Şikago Borsası, resmen yeni bir mali aracı işleme koydu: Hayali para olan bitcoin ile borsa işlemleri yapılabilecek.

İlkin bilgisayar oyuncularını arasında, onların denetimi altında devasa bir Monopoly oyunu oluştu. Onlar, bu oyunda sahtekarlık yapmanın mümkün olmadığını söylüyor; söylediklerine göre piyasaya sürülen bilet (bitcoin) sayısı sınırlı ve sürekli olarak hem işlemcilerin hem de bilgisayarların denetimi altında. Yani sonuçta onlara göre bitcoin değeri, arz ve talebe bağlı olup taraf tutmayan bilgisayarların denetimi altında.

Bu oyuna rağbet gittikçe arttığı için önce oyuna katılım fiyatı yükseldi. Oyuna katılanlar, devletlerin, vergi sisteminin ve bankaların denetimi dışında olduğunun farkına varmalarıyla fiyat patlamaları oldu. Çünkü sanal da olsa kazancı saklama olanakları var. Yıl başında bin dolar olan bir bitcoin, yıl sonunda 17 bin dolara fırladı. Bugün toplam bitcoin değerinin 250 milyar dolara tırmandığı söyleniyor. Piyasadaki toplam para miktarına ve dünya borsalarındaki değerlere göre bu rakam küçük. Ancak mali alanda spekülasyon işlem yapanlar için yine de enteresan.

Büyük bankalar eylülde kararsızdı. Goldman Sachs

bankası, oyuna daldı ve onun kadar hırsız olan diğer büyük bankalar, Goldman Sachs'in üçkağıtçı olduğunu söylemeye başladı. Sonuçta Şikago Borsası bir adım daha ileri giderek, tamamen spekülasyon ürünü olan bitconi, genel mali işlemler sistemine kattı. Böylece gerçek ekonomiyi etkileme olanağını sundu.

Herkes bunun tamamen çılgınlık olduğunu biliyor. Bitcoin sadece değerinin yükseleceği bilindiği veya tahmin edildiği için satın alınıyor. Böylece, herkesin bitcoin değeri yükselecek yönünde hareket ettiği müddetçe bitcoine sahip olanlar zenginleşiyor; sadece sanal ve bitcoinlerini satmadıkları müddetçe. Şimdi işe büyük bankaların da karışmasıyla balon iyice şişiyor. Bu balon üzerinde spekülasyon yapma olanağını sağlayan bir araç ikinci bir balonu oluşturacak ve oyuna katılan miktarı daha da büyütüp riskleri artıracak. Bir bankacı bu olaya nasıl yaklaşır; risk var ama tam balon patlamadan önce satarsam sorun yok...

Bazı yorumcular, mali işlemlerle ilgilenenlerin kazanç hırsının sınır tanımadığını gördükleri için kendilerini teselli etmek amacıyla, zaten bitcoin gerçek mali sektör dışında gibi şeyler söylüyor. Bazıları özetle,

bir çöküş olamaz, çünkü bitcoin rüzgar üzerine yazılmış bir şeye benzer; yani çocuklar Monopoly oynarken, oyunun üzerine limon suyu dökseler bir şey olmaz gibisinden.

Ancak bu yaklaşım gittikçe daha az kabul görüyor. Bitcoin artık öyle büyük seviyelere çıktı ki onu ancak profesyonel mali çevreler satın alabilir. Onlar da bankalardan kredi almak zorunda ve bankalar, artık bu iş için kredi vermeyi kabul ediyor. Eğer borsada bir çöküş olursa, bitcoinler tüm değerlerini kaybedecek ve o zaman sahipleri borçlarını dolar, avro veya yen olarak ödemek zorunda kalacak. Bu balon şiştikçe büyüyor, patladığında ödenmesi gereken borç o derecede büyük olacak ki bununla ilgilenen ticari bankaların çökme olasılığı artacak. Böyle bir durumdan Merkez Bankaları da etkilenecek, onların arkasındaki devletler de. Artık durum o aşamaya geldi ki uluslar arası mali sistemin kırılma riski ve saçmalığı sonucu en küçük bir sanal kibrit bile bu devasa barut fıçısını havaya uçurabilir.

Kokuşmakta olan kapitalizm artık öyle bir aşamaya geldi ki sanal servet peşinde koşanlar bütün insanlığı gerçek bir iflase sürükleyebilir.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.